

Tatár Sándor

Lassan a testcsel!

Az Úrnak gondja van terád;
te csak hörpölgess langy teát!
Kinek használ, ha idegeskedsz?
Ittlétünk, hidd el, üde ketrec;
papucs, pléd, könyvek, alkonyat –
másnak tán többet tartogat?
Ide vettettél, „mért baj ez?”
Jutalmad is lesz (Majd. Ha lesz.)
Nem kényeztet túl, úgy szeret
az Úr, a főnök s b. nejed.
Hová nem jutsz el, nézheted
a Facebookon a képeket,
mi nem tiéd, azt élvezik
kaján, mohó vezéreid –
ezt sikerült, ilyen hazát;
hogyan egyenesít'nél kaszát?!
Mit megszoktál, rád is kövült
– kitörni? Balga eskü volt.
Elszéledt már, ki csak tudott;
maradt, ki mamlasz vagy tulok,
de semmiképp se túl okos;
maradni hol van súlyos ok?

– Ne izgasd magad, kishaver,
a gond megtépáz s vénít;
a kérdés (ne hagyd!) orrba ver
– „Mit is keresek én itt?”
Míntha nem tudnád: minden elmúl,
s hétvége vár a pénteken túl.

Lúzervigasz. Átlátszó.

Már hogyan örvendeznék annak, hogy
„kinó(tt) a földből egy város”?! amelyet
rászedhető balekok és/vagy

gátlástalan nyereszkedők

fognak benépesíteni

(a funkcionális analfabetizmus elharapózottságáról
most szó se essék), és az fog nagyot kaszálni rajta,
aki már rég nem tudja élvezkévé konvertálni
vagyonát, mert az ideje neki is kimérve,
és annyi kéjreceptora sincs.

Mi a lélekemelő abban, hogy újabb négyszázötven
puccos, zömmel ízléstelen ház gazdája
mondja holnaptól: „Fogja vissza magát a szomszéd;
nem azért irtom a konkurenciát éjt nappallá téve,
hogy kis villany-Toyotám (vagy e-bike-om!?), s ne
hintónyi SUV-om legyen!”? – Kertész-vizsgadarab sövények,
átnyúlva lombhullató casus belli-ágak, a magyar
káromkodáskincs petárdavillódzása, ha a
távvezérelt garázsajtó beragad; már a meglazított
nyakkendő mögé töltött első sörkorty után is
üveges tekintet, mert külsőinger-szünetben nem mozdul
semmi ott, benn, mignem a megmarkolt távkapcsoló,
mint buborékot pattintja el a horror vacuit

– szájalmas savanyúszőlőlovag*,

aki irigységét palástolni próbálván
fanyalgást tett, és aki annak drukkol,
hogy a földből gyümölcsfák, gombák,
gabona nőjenek ki, és gyomok,
de neki magának (földműves-ősök megcsúfolt génjei!)
egy árva szőlőtőkéje, egy korty saját bora sincs,
és még a dzsídípi-felturbózás helyett is
magával egyívású feleségéhez bújik hozzá

a hepehupásra öregedett kanapén.

* Na, most lebuktattatok; itt állok a leleplezés fénycsóvjában!

Megbocsátás

Z. Gábornak, köszönettel

Kinek ne járna több? Kinek ne járna
jobb? Kinek ne járna elégtétel? Kit
(vagy kinek a felmenőit) ne aláztak (-ták)
volna meg, ne vettek/-ték volna semmibe,
kinek ne vágtak volna elébe a szerencsésebbek?
Kinek ne használták volna ki
a jámbor jóhiszeműségét?

A béketúrás-belenyugvás
vékony, egybe sem függő hótakarója alól
kikandikálnak a keserű sérelemrögök.
Föl lehet markolni őket, s célba lehet dobni
bűnbaknak látott/megtett személyekre,
csoportokra (vagy utódaikra).

Mondják: édes a
bosszú. Csak hosszú távon könnyebb nem lesz –
a keserűrögtelenített(?) szántóföldön
az istennek sem akar kalásztenger ringatózni.
A bosszúvágy kielégítése nem szabadít fel:
még a legtöbb, amire esély lehet, az üresség.
Nos hát ez ellen van kitalálva a ~.

– Nem korteskedem a feledésnek. Úgy persze
minden könnyebb. Csak hát az kinek megy,
kinek nem megy. És lehet árulás a feledés.

A ~ nem lehet.